

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 187/2020-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 13. mája 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a zo sudcov Libora Duľu a Ladislava Duditša (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Viktorom Novýsedlákom, advokátom, Ludvíka Svobodu 1, Poprad, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Poprad č. k. 14 Ps 14/2016-61 z 29. septembra 2017, uznesením Krajského súdu v Prešove č. k. 22 CoP 4/2018-78 z 26. februára 2018 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 113/2018 z 30. apríla 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Obsah ústavnej sťažnosti, sťažnostná argumentácia a návrh rozhodnutia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 31. júla 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ]

██████████ (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Poprad (ďalej len „okresný súd“) č. k. 14 Ps 14/2016-61 z 29. septembra 2017 (ďalej len „rozhodnutie súdu prvej inštancie“), uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 22 CoP 4/2018-78 z 26. februára 2018 (ďalej len „rozhodnutie odvolacieho súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Cdo 113/2018 z 30. apríla 2019 (ďalej len „rozhodnutie dovolacieho súdu“).

2. Ústavná sťažnosť po jej doručení nebola pridelená sudcovi spravodajcovi v súlade s čl. X bodom 2 Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 (ďalej len „rozvrh práce“). Plénum ústavného súdu prijalo 16. októbra 2019 dodatok č. 1 k rozvrhu práce. V zmysle čl. X bodu 5 písm. c) rozvrhu práce bola vec sťažovateľa 17. októbra 2019 prerozdelená a náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov pridelená sudcovi spravodajcovi Ladislavovi Duditšovi, ktorý je v zmysle čl. II bodu 3 rozvrhu práce členom štvrtého senátu ústavného súdu.

3. Z obsahu ústavnej sťažnosti a priložených príloh vyplýva, že sťažovateľ podal na okresnom súde návrh na zmenu opatrovníka pre opatrovanú ██████████. Žiadal odvolať z funkcie dovtedajšieho opatrovníka ██████████, ktorý je bratom sťažovateľa, a navrhoval, aby súd za nového opatrovníka ustanovil sťažovateľa. Svoj návrh odôvodnil tým, že opatrovanec prejavil vôľu, aby bol jeho opatrovníkom sťažovateľ, a že v rodine dovtedajšieho opatrovníka nemá poskytnutú adekvátnu starostlivosť. Rozhodnutím súdu prvej inštancie bol návrh sťažovateľa zamietnutý.

4. Sťažovateľ podal proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie odvolanie. Namietal, že okresný súd bezdôvodne odmietol vykonať ním navrhované dôkazy, výsluchy svedkov, ktorými preukazoval svoje tvrdenia. Krajský súd potvrdil uznesenie okresného súdu.

5. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal sťažovateľ dovolanie. Dovolacím dôvodom bol nesprávny procesný postup podľa § 420 písm. f) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v platnom znení (ďalej len „CSP“), pretože „súd nevykonal výsluchy žalobcom navrhnutých svedkov“. Sťažovateľ namietal aj nesprávne právne posúdenie veci, pretože odvolací súd sa nestotožnil s návrhom sťažovateľa týkajúcim sa zmeny pomerov, ktoré mali zapríčiniť zmenu v osobe opatrovníka. Najvyšší súd dovolanie odmietol.

6. Sťažovateľ namieta, že rozhodnutie súdu prvej inštancie, rozhodnutie odvolacieho súdu, ako aj rozhodnutie dovolacieho súdu sú arbitrárne a nepreskúmateľné. Konajúce súdy mu nedali odpoveď na otázku, z akého dôvodu nevykonal súd prvého stupňa ním navrhované výsluchy svedkov na preukázanie oprávnenosti jeho návrhu.

7. Podľa názoru sťažovateľa napadnutými rozhodnutiami malo dôjsť k porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru z dôvodu, že všeobecné súdy svoje rozhodnutia nedostatočne odôvodnili. Tým, že sťažovateľ nemohol pred súdom prvého stupňa vykonať navrhované výsluchy svedkov, mu bola odňatá možnosť argumentovať vo svoj prospech.

8. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí jeho ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie rozhodol nálezom takto:

„Uznesením Okresného súdu Poprad 14Ps 14/2016 – 61, Uznesením Krajského súdu Prešov 22CoP 4/2018 – 78 a Uznesením Najvyššieho súdu SR 1Cdo 113/2018 zo dňa 30.04.2019 bolo porušené základné právo sťažovateľa vlastniť majetok zaručené čl. 20 ods. 1 Ústavy SR, právo na súdnu a inú právnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a právo na spravodlivé súdne konanie zaručené čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Uznesenie Okresného súdu Poprad 14Ps 14/2016 – 61 a Uznesenie Krajského súdu Prešov 22CoP 4/2018 – 78 sa zrušujú a vec vracia na ďalšie konanie.

Sťažovateľ má právo na náhradu trov konania.“

II.

Právomoc ústavného súdu a relevantná právna úprava

9. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

10. Podľa čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

12. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

13. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

14. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

15. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého, alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, alebo keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by, vzhľadom na osobitné okolnosti, verejnosť konania mohla byť na ujmu záujmom spoločnosti.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

16. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh ústavný súd ustálil, že jej podstatou je tvrdené porušenie základného práva sťažovateľa vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozhodnutím súdu prvej inštancie, rozhodnutím odvolacieho súdu a rozhodnutím dovolacieho súdu z dôvodu ich namietanej arbitrárnosti a nepreskúmateľnosti.

III.1 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozhodnutím súdu prvej inštancie

17. Systém ochrany základných práv a slobôd zaručených ústavou a ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich zo záväznej medzinárodnej zmluvy je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám, resp. ľudským právam a základným slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 127 ods. 1 a čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd, resp. ľudských práv a základných slobôd (čl. 144 ods. 1 a 2 a čl. 152 ods. 4 ústavy). Všeobecné súdy sú tak ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Právomoc ústavného súdu je preto subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (II. ÚS 13/01).

18. Vo vzťahu k uplatňovaniu spomínaného princípu subsidiarity judikatúra ústavného súdu stabilne pripomína, že ochrana ústavnosti nie je a ani z povahy vecí nemôže byť iba úlohou ústavného súdu, ale je takisto úlohou všetkých orgánov verejnej moci, v tom rámci predovšetkým všeobecného súdnictva. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti inštitucionálny mechanizmus, ktorý nastupuje až v prípade zlyhania všetkých ostatných do úvahy prichádzajúcich orgánov verejnej moci (napr. I. ÚS 214/09). Podľa právneho názoru ústavného súdu preto nemožno akceptovať, aby napĺňanie úsilia o spravodlivé súdne konanie príslušným všeobecným súdom nahradzoval ústavný súd svojím vstupovaním a ingerenciou do dosiaľ meritórne neskončeného konania. Ústavný súd môže urobiť zásah na ochranu ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv sťažovateľa až vtedy, keď už ostatné orgány verejnej moci nie sú schopné protiústavný stav napraviť (m. m. IV. ÚS 322/09).

19. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu súdu prvej inštancie konštatuje existenciu procesnej prekážky brániacej prerokovaniu ústavnej sťažnosti, ktorou je nedostatok právomoci ústavného súdu.

20. V tomto prípade sťažovateľ využil dostupný prostriedok nápravy a proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie podal odvolanie. Krajský súd o odvolaní sťažovateľa rozhodol tak, že rozhodnutie okresného súdu potvrdil a žiadnemu z účastníkov nepriznal nárok na náhradu trov konania. Ochrana ústavných práv sťažovateľa mu bola poskytnutá krajským súdom, ktorý v rámci svojej rozhodovacej činnosti bol viazaný ústavou a dohovorom a primerane ich aj aplikoval.

21. Vzhľadom na uvedené bolo potrebné ústavnú sťažnosť sťažovateľa vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu súdu prvej inštancie odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. a) v spojení s § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

III.2 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu a napadnutým rozhodnutím dovolacieho súdu

22. Ústavný súd v rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti sťažovateľa v časti namietaného porušenia práva na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu a napadnutým rozhodnutím dovolacieho súdu zistil, že je daná jeho právomoc, sťažovateľ je zastúpený advokátom, ústavná sťažnosť má náležitosti ustanovené zákonom, je prípustná, bola podaná včas a oprávnenou osobou; ústavný súd však z materiálneho hľadiska musel skonštatovať jej zjavnú neopodstatnenosť.

23. Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto

postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 209/05).

24. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 dohovoru nie je zásadná odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97), a preto ich porušenie skúma spoločne (IV. ÚS 195/07, II. ÚS 7/97).

25. Sťažovateľ namieta, že rozhodnutie odvolacieho súdu aj rozhodnutie dovolacieho súdu sú nepreskúmateľné a arbitrárne. V tejto súvislosti sa ústavný súd oboznámil s obsahom oboch napadnutých rozhodnutí.

26. Krajský súd sa stotožnil so záverom okresného súdu, že na zmenu v osobe opatrovníka neboli splnené zákonné podmienky. Sťažovateľ ako navrhovateľ v konaní nepoukázal na takú zmenu pomerov, ktorá by odôvodnila odvolanie opatrovníka z jeho funkcie podľa § 277 ods. 2 zákona č. 161/2015 Z. z. Civilný mimosporový poriadok v platnom znení (ďalej len „CMP“). Krajský súd uviedol, že na zistenie skutkového stavu veci postačovali dôkazy vykonané okresným súdom, a to potvrdenie obce [REDACTED] z 3. júla 2017 a stanovisko prokurátora Okresnej prokuratúry Poprad. Okrem toho sa oboznámil aj s obsahom spisu v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 15 Ps 25/2014, ktorého predmetom bolo ustanovenie dovtedajšieho opatrovníka [REDACTED]. V uvedenom konaní bol sťažovateľ vyhodnotený ako nevhodný na výkon funkcie opatrovníka z dôvodu zneužitia opatrovanca na uzatvorenie zmluvy o úvere. Z pohľadu krajského súdu skutkový stav veci zistený okresným súdom bol na rozhodnutie o návrhoch sťažovateľa dostatočný aj s prihliadnutím na predchádzajúce konanie o ustanovení opatrovníka a výsluch svedkov navrhovaných sťažovateľom nebolo potrebné vykonať.

27. Najvyšší súd odmietol dovolanie podané sťažovateľom, pretože nezistil vady odôvodňujúce uplatnený dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP spočívajúci v nedostatočnom, resp. v arbitrárnom rozhodnutí odvolacieho súdu. K námietkam o nevykonaní dôkazov najvyšší súd uviedol, že táto námietka bez ďalšieho nemôže byť považovaná za dôvod zakladajúci vadu zmatečnosti konania. Sťažovateľ uplatnil prípustnosť dovolania aj podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, teda že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi ešte nebola riešená. Podľa názoru sťažovateľa bolo potrebné v konaní zistiť aj názor opatrovanej osoby. Najvyšší súd uzavrel, že táto námietka nie je právnou otázkou, ale otázkou skutkovou, k čomu ďalej uviedol, že nesprávne skutkové zistenia nie sú dovolacími dôvodmi v zmysle § 420 ani § 421 CSP.

28. Argumentácia, o ktorú krajský súd oprel svoje závery, podľa názoru ústavného súdu spĺňa ústavnoprávnu požiadavku na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktorá je obsiahnutá v čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj v čl. 6 ods. 1 dohovoru. Námietky sťažovateľa sú vo vzťahu k napadnutým rozhodnutiam odvolacieho súdu a dovolacieho súdu totožné a týkajú sa jeho nesúhlasu s postupom okresného súdu, ktorý nevykonal ním navrhované dôkazy. Civilné mimosporové konanie ako celok, ktorého súčasťou je aj konanie o ustanovení opatrovníka upravené v § 272 a nasl. CMP, sa riadi vyšetrovacím princípom upraveným v čl. 6 CMP, podľa ktorého súd postupuje v súčinnosti s účastníkmi konania tak, aby zistil skutočný stav veci. Súd je povinný na účely zistenia skutočného stavu veci vykonať všetky potrebné dôkazy, aj keď ich účastníci konania nenavrhlí. Z uvedeného vyplýva, že súd v záujme zistenia skutočného stavu veci vykoná dôkazy podľa svojho vlastného uváženia bez ohľadu na to, či ich účastníci konania navrhli alebo nie. V sťažovateľovom prípade už okresný súd zistil skutočný stav veci na podklade vykonaných dôkazov a primerane na neho aplikoval príslušné právne normy, čo potvrdil aj krajský súd. Krajský súd navyše prihliadol aj na skutočnosti, ktoré vyšli najavo v konaní o ustanovení opatrovníka vedenom pod sp. zn. 15 Ps 25/2014, najmä na konanie sťažovateľa v súvislosti so zmluvou o úvere, ktorú uzatvoril v mene opatrovanca, hoci na to nebol oprávnený. Takto súdom zistený skutkový stav neodôvodňoval odvolanie súčasného opatrovníka a ustanovenie sťažovateľa do tejto funkcie.

29. Napadnuté rozhodnutie dovolacieho súdu posúdil ústavný súd v kontexte dovolacích námietok sťažovateľa. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu (napr. IV. ÚS 238/07, IV. ÚS 499/2011, IV. ÚS 161/2012, II. ÚS 98/2017). Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je vnímaná ústavným súdom primárne ako otázka zákonnosti a v tomto smere sa najvyššiemu súdu ponecháva značná autonómia s tým, že jej riešenie samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení práva sťažovateľa (napr. II. ÚS 324/2010, II. ÚS 410/2016). Ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd sa ústavne konformným spôsobom vysporiadal s dovolacími námietkami sťažovateľa a nezistil žiadne pochybenie zakladajúce nepreskúmateľnosť, resp. arbitrárnosť tohto rozhodnutia. Ústavný súd akceptuje závery najvyššieho súdu, že dovolaním sa nemožno domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Dovolací súd má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP (z uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 105/2019, rovnako aj uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 54/2019).

30. Právo strany sporu na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces a práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru (II. ÚS 383/06). Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, II. ÚS 76/07).

31. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať takú ústavnú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (z novších rozhodnutí napr. I. ÚS 418/2019, ktoré zároveň odkazuje na staršie rozhodnutia I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

32. Ústavný súd na základe uvedeného konštatuje, že napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu ani napadnutým rozhodnutím dovolacieho súdu nedošlo k porušeniu sťažovateľovho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde pre zjavnú neopodstatnenosť.

33. Ústavný súd uvádza, že sťažovateľ namieta aj porušenie čl. 20 ods. 1 ústavy napadnutými rozhodnutiami odvolacieho súdu, ako aj dovolacieho súdu, avšak v tomto smere v ústavnej sťažnosti absentuje akákoľvek argumentácia, v čom vidí sťažovateľ porušenie práva vlastniť majetok. Vyslovenie porušenia čl. 20 ods. 1 ústavy je obsahom petitu ústavnej sťažnosti a na žiadnom inom mieste sa v ústavnej sťažnosti neuvádza. Sťažovateľ ničím nepreukázal porušenie tohto práva, žiaden zásah do vlastníckeho práva ani netvrdí. Nedošlo teda k preukázaniu existencie príčinnej súvislosti medzi napadnutými rozhodnutiami súdov a namietaným porušením označeného základného práva a z tohto dôvodu je ústavná sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie čl. 20 ods. 1 ústavy rovnako zjavne neopodstatnená.

34. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. mája 2020

Miroslav Duriš
predseda senátu